

Kdo umí, umí...

Bylo letní odpoledne, slunce hrálo a pálilo mě do očí a ramen. Teplo mě natolik unavovalo a odebíralo mi energii, že jsem si koupila osvěžující pití, sedla na lavičku v parku a odpočívala. Hlavou se mi honily miliony otázek bez odpovědí. Jedna z nich byla i ta, že mám zanedlouho psát velkou závěrečnou písemku z matematiky a nejsem si jista, zda-li to zvládnou napsat na dobrou známku. Snažila jsem si vzpomenout na pár různých vzorečků, pravidel, příkladů a zjistila jsem, že se toho bojím den ode dne více. Měla jsem pocit, jako by to byla maturita. Nebyla, ale šlo o hodně. Šlo o známku, která rozhodne o mé budoucnosti a škole, která mě přiblíží k povolání, kterému bych se chtěla věnovat. Jediné, co mě při tomto strachu trochu uklidňovalo bylo to, že jsem věděla, kolik poctivého času, učení, přípravy a přepočítávání jednoho příkladu 5x jsem tomu věnovala. Přece nejsem až tak hloupá, abych si po tomto dlouhodobém učení toho všeho nic nepamatovala a neuměla to použít v písemce.

Můj den D se přibližoval, a s větším množstvím propočítaných příkladů jsem ztrácela obavy, že se mi to nepodaří a nezvládnou to napsat na dobrou známku tak, jak bych sama chtěla a jak je potřeba na kvalitní konečnou známku. Každý den a každou volnou chvíli jsem si nad to sedla a počítala, až do doby, kdy se mi pletla čísla s písmenky a hodinové ručičky ukazovaly něco málo přes půlnoc. Snad toto „matematické mučení“ nebude nadarmo.

Je to tu. Jak jsem byla poslední dobou docela v klidu, cestou do školy se to projevilo. Přestávala jsem si vzpomínat na postupy, kterými budu jednotlivé příklady řešit a také na vzorečky, které použiji v těžkých rovnicích. Najednou jsem měla takový strach, že udělám banální chybu a tím to kompletně všechno zkažím, zkažím 4 týdny usilovného učení.

Sedla jsem si do své lavice, přichystala si psací potřeby od nejrůznějších barev tužek a propisek až po pravítko, gumu a kalkulačku do rohu lavice. Učitelka nám rozdala čisté papíry a zadání a dala pokyn k zahájení naší práce. Chvíli jsem na to bezmyšlenkovitě hleděla a snažila jsem si vzpomenout alespoň na základní vzorce rozložení trojčlenu. Nastavený čas se pomalu, ale jistě krátil a já začala propadat panice, že to špatně skončí. Jediná rozumná věc co mě v tu chvíli napadla bylo to, co jsem si řekla tenkrát v parku: „Za tu dobu učení si musím přeci něco pamatovat...“. A tak jsem zalovila v té nejhlubší paměti a nejednou se mi začaly vybavovat všechny důležité věci, které musím znát pro správné vyřešení úlohy. Ve zbytku času jsem toho stihla docela dost. Všechny výsledky, zkoušky a podmínky jsem dvakrát podtrhla a hotovou práci odevzdala na stůl učitelce.

Druhý den po písemce jsme všichni čekali na verdikt učitelky, jak jsme to napsali. Diktovala známky a já se modlila, abych měla maximální známku dvojku, více to být nesmí. Ozvalo se: „Müllerová za dva“ a já v tu chvíli byla tak šťastná, jak už dlouho ne. Mohla to být jednička, ale i toto mě uspokojovalo natolik, že jsem hned volala mamce, že jsem to dokázala.

Být kvalitně připravený a naučený na vše je základ. Protože kdo umí, ten to prostě vždycky zvládne!